

Internationella kommunistiska strömningen

Grekland, Turkiet Portugal, Spanien, Italien, Storbritannien, Irland, Frankrike, Tyskland, Rumänien, USA, Kina, Japan..

Mot åtstramningen - En enad klasskamp!

I Grekland kokar ilskan och den sociala situationen är explosiv. Just nu tvingar den grekiska staten arbetarklassen till allt större uppostringar. Alla generationer och sektorer av arbetarklassen drabbas hårt. Arbetare inom den privata sektorn, den offentliga sektorn, arbetslösa, pensionärer, studenter med tillfälliga anställningar.. Ingen kommer undan. Arbetarklassen som helhet hotas av kraftiga försämringar av levnadsstandarden.

I förhållande till dessa attacker har arbetarklassen börjat reagera. I Grekland liksom i andra länder börjar arbetarna komma ut på gatorna, strejka, visa att man inte är beredd att ställa upp på de uppostringar som kapitalismen kräver.

Men för tillfället har inte kampen blivit tillräckligt massiv. Arbetarna i Grekland går igenom en svår tid. Vad skall man göra när alla medier och politiker hävdar att det inte finns något alternativ till att dra åt svängremmen för att rädda nationen från konkurs? Hur kan man stå upp mot staten? Vilka kampmetoder krävs för att skapa en styrkebalans som är till de exploaterades fördel?

Alla dessa frågor konfronterar arbetarklassen, inte bara i Grekland utan över hela världen. Det kan inte råda någon tvekan om att den "grekiska tragedin" bara är en försmak av vad som väntar arbetarklassen över hela världen. Åtstramningspaket av "grekisk modell" har redan officiellt deklarerats i Portugal, Rumänien, Japan och Spanien (där regeringen just skurit ned lönen med 5% för arbetare inom den offentliga sektorn) I Storbritannien har den nya koalitionsregeringen just börjat tillkännage omfattningen av de nedskärningar som den planerar att genomföra. Alla dessa attacker som sker samtidigt visar återigen att arbetare oavsett nationalitet är en del av samma klass, som överallt har samma intressen och fiender. Kapitalismen tvingar på proletariatet lönearbetets tunga bojor, men dessa tunga bojor länkar också samman arbetare från alla länder över alla gränser.

I Grekland är det våra klassbröder och systrar som står

under attack, och som börjat slå tillbaka. Deras kamp är vår kamp.

Solidaritet med arbetarna i Grekland

En klass - en kamp

Vi måste motsätta oss alla försök till splittring som den härskande klassen försöker påtvinga oss. Mot den gamla principen hos alla härskande klasser, att "härskas genom att söndra" måste vi resa de exploaterades förenande paroll: "proletärer i alla länder, förena er"

I Europa försöker borgarklassen i de olika länderna få oss att tro att det är Greklands fel att vi måste dra åt svängremmen. Att det är ohederligheten hos de styrande i Grekland som tillät att landet levte på kredit under årtionden, och dessutom fifflat med de offentliga finanserna. Att de skulle vara de som är den huvudsakliga orsaken till den "internationella förtroendekris" som skakar euron. En efter en så använder sig de olika regeringarna av detta svepskäl för att motivera behovet att balansera budgeten och därför genomföra kraftiga nedskärningar.

I Grekland piskar alla de officiella partierna med kommunistpartiet i spetsen upp nationalistiska stämningar genom att skylla attackerna på "främmande makter" . "Ned med IMF och den europeiska unionen", "Ned med Tyskland" detta är paroller som förs fram av vänstern i Grekland, som gör sitt bästa för att försvara det grekiska nationella kapitalet.

I USA är det samma visa, om aktiemarknaden dyker beror det på instabilitet inom EU, om företag tvingas stänga så beror det eurons svaghet, vilket innebär ett handikapp för dollarn och den amerikanska exporten..

I korthet: varje nationell borgarklass försöker skylla på grannarna. De använder även detta som en utpressningstaktik mot den arbetarklass de exploaterar; att man måste "acceptera uppostringar, annars kommer landet att försvagas, vilket skulle stärka våra konkurrenter". På detta sätt försöker den härskande klassen att underblåsa en nationalism som är ett farligt gift mot klasskampen.

www.internationalism.org

Denna värld av konkurrerande nationer är inte vår. Arbetarklassen har inget att vinna på att låta sig kedjas till kapitalet i det land där den lever. Att acceptera uppoffringar idag för att "rädda den nationella ekonomin" är bara ett sätt att förbereda marken för ännu större uppoffringar imorgon.

Om Grekland balanserar på gränsen till undergången, om Spanien, Irland och Portugal inte heller ligger långt därifrån, om Storbritannien, Tyskland och USA också har stora problem, beror detta på att kapitalismen är ett döende system. Alla länder är dömda att sjunka allt djupare ned i denna kris. Trots den svenska finansministern herr Borgs självgodas uttalanden om den svenska ekonomin så gäller detta naturligtvis även det svenska folkhemmet. Lågkonjunkturer har följt på lågkonjunkturer. Endast en desperat användning av krediter har lyckats upprätthålla någon form av tillväxt. Resultatet av allt detta idag är att hushåll, banker och stater är tyngda av krediter. Den grekiska bankrutten är bara ett karikatyrartat exempel på den generella historiska bankrutten hos detta döende system av exploatering.

Den härskande klassen har ett behov av att splittra oss, vi behöver solidaritet! Arbetarklassens styrka är dess enhet!

De åtstramningsplaner som offentliggörs innebär en frontal attack på våra levnadsförhållanden. Det enda rimliga svaret är därför en massiv rörelse från arbetarna. Det är omöjligt att kämpa mot dessa attacker genom kämpa i sitt eget hörn, på sin egen fabrik, kontor eller skola, isolerad och ensam. Att kämpa tillbaka på en massiv skala är en nödvändighet. Det är det enda alternativet till att bli krossad i enskildhet och reducerad till ett liv i misär.

Vad gör fackföreningarna, dessa officiella "specialister" på kamp? De organiserar strejker på otaliga arbetsplatser... utan att någonsin försöka förena dem. De uppmuntrar aktivt en uppdelning mellan olika sektorer och branscher, i synnerhet mellan privat och offentligt anställda. De tar ut arbetare i sterila aktionsdagar. De är faktiskt specialister på att splittra arbetarklassen. Fackföreningarna är lika bra på att underblåsa nationalism. Ett exempel på detta är att den mest förekommande parollen bland grekiska fackföreningar sedan början på mars har varit "köp grekiskt".

Att följa fackföreningarna innebär att följa den väg som leder till splittring och nederlag. Arbetare behöver ta sin kamp i sina egna händer, genom att organisera stormöten för att diskutera vilka krav och paroller som skall resas, genom att välja delegater som när som helst

kan avsättas och genom att sända massiva delegationer för att diskutera med andra arbetargrupper, i de närmaste fabrikena, skolorna, sjukhusen för att uppmana dem att ansluta sig till kampen.

Att gå utanför facket, att våga ta kontroll över kampen, att ta steget till att vända sig till andra sektorer av arbetare.. .allt detta kan verka väldigt svårt. Detta är ett av hindren för utvecklingen av kampen idag. Arbetarklassens bristande tilltro till sin egen förmåga, den ännu inte är medveten om den stora makt som ligger i dess händer. För tillfället har våldsamheten i attackerna som kapitalet genomför, djupet hos den ekonomiska krisen och proletariatets bristande tilltro till sin egen förmåga, haft en paralyserande effekt på kampen. Arbetarnas svar, även i Grekland, är fortfarande långtifrån vad situationens allvar kräver. Trots det så tillhör framtiden klasskampen. Mot attackerna, är den enda vägen framåt utvecklandet av alltmer massiva klassrörelser.

En del människor undrar "varför föra en sådan kamp, vad kan det leda till?" Eftersom kapitalismen är bankrutt och inga verkliga reformer möjliga, betyder inte det att det inte finns någon utväg?". Förvisso; inom ramen för detta system av exploatering finns det ingen utväg. Men att vägra att bli behandlad som skit och kämpa mot detta kollektivt innebär att vi står upp för vår värdighet. Det innebär att inse att solidaritet existerar i denna värld av exploatering och konkurrens och att arbetarklassen verkligen är kapabel av att bringa sin ovärderliga mänskliga anda till liv. Att därigenom möjligheten av en annan värld kan börja framträda, en värld utan exploatering och nationsgränser, en värld för människor och inte profit. Arbetarklassen kan och måste ha tilltro till sig själv. Den ensam är kapabel att skapa ett nytt samhälle där mänskligheten äntligen kan sluta fred med sig själv genom att ta vad Marx kallade "steget från nödvändighetens samhälle till frihetens samhälle".

Kapitalismen är bankrutt men en annan värld är möjlig: kommunismen!

Internationella Kommunistiska Strömningen 24 maj 2010